

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ตายแล้วถึงมาเชื่อทีหลัง

ไม่ได้ไปเยี่ยมท่านเจ้าคุณวัดศรีเมืองนานแล้ว ดูว่ากำหนดพระราชทานเพลิงศพจะเป็นปีหน้าละมั้ง หรือ กำหนดหรือยัง (เข่าว่าปลายปีนี้เดือนพฤศจิกายน ครับ) แล้วเป็นวัดอะไร (วัดจันทร์สามัคคีครับ) อ้อ ได้ยินว่านั่น ท่านเจ้าคุณวัดศรีเมือง โอ้ย คู่กับเรามาตั้งแต่นั้น เหตุที่จะคู่กันก็เราไปพักอยู่ที่หนองคาย วัดทุ่งสว่าง ท่านอาจารย์ภูท่านอยู่ที่นั่น เราเพิ่งมาจากโคราช เพื่อมาให้ทันหลวงปู่่มั่นมันไม่ทัน ท่านผ่านไปได้สองสามวันแล้วเราเพิ่งมาถึง หมดหวังแล้วเลยไปหนองคาย ไปพักอยู่กับท่านอาจารย์ภูนี่ละ โอ้ย นานหลายเดือน ได้คู่กันกับท่านเจ้าคุณวัดศรีเมือง แต่ก่อนก็รู้จักกันอยู่แล้วแต่ยังไม่ได้คู่กัน ตั้งแต่นั้น คู่กันมาตลอดเลย อายุท่านดูเหมือนจะ ๙๖

นิสัยท่านทะเลาะกับใครไม่เป็น นิสัยท่านดีนะ ดีมาก ไม่ถือเนื้อถือตัว เข้าได้หมด ท่านชอบรื่นเริง เข้าได้หมด ไม่มีคำว่าถือเนื้อถือตัว โอ้ย คู่กันมาตั้งแต่วัดศรีเมือง ตอนนั้นเรา ๘ พรรษา ดูเหมือนท่านแก่กว่าเรา ๗ พรรษาหรือไง จากนั้นมาก็สนิทสนมเรื่องก่อนนั้นก็รู้จักกับท่าน แต่ยังไม่สนิท ตอนไปพักวัดศรีเมืองนี่สนิท เราพักตั้งแต่ออกพรรษาแล้วจากจักราช รับประทาน(อาจารย์มั่น) ดูเหมือนจะเดือนพฤศจิกายนหรือใจจนกระทั่งถึงเดือนเมษา ปลายเดือนเมษา พฤศจิกายนถึงเมษามันสี่ห้าเดือนเราอยู่วัดทุ่งสว่าง จากนั้นก็ออกเลยไปหาหลวงปู่มั่นที่วัดบ้านโคก นามน ตั้งแต่นั้นมาก็สนิทสนมกันเรื่อย

ท่านชอบพูดเล่นพูดหยอก จึงว่าชอบรื่นเริง นิสัยท่านเป็นอย่างนั้น ทะเลาะกับใครไม่เป็นเท่าที่สังเกตดูด้วย คบกันมานานด้วย นิสัยดีจริงๆ นี่ท่านก็ล่วงไปตั้งแต่เดือนอะไรนะ โอ้ย ไปหาท่าน รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ยกไม้ยกมืออะไร ท่านพูดไม่ได้ มีแต่อ้อๆ พอเห็นเราไปเยี่ยมท่านดีใจ ดีใจจริงๆ นะ ชี้นั้นชี้นี้ ให้เอาเก้าอี้มานั่งติดกับที่ท่านนอนอยู่ คู่กันท่านก็จับมือจับอะไรต่ออะไร ท่านดีใจมาก ตอนนั้นท่านเพียบมากแล้วแหละ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างท่านดีหมด สติสตั้งอะไรดีหมด เป็นแต่เพียงว่าพูดไม่ได้เท่านั้น ท่านไม่ยอมให้มาง่าย ๆ นะ ท่านทำมืออย่างนั้นอย่างนี้ด้วยความดีใจของท่านนั่นแหละ พอไปเยี่ยมคราวหลังนี้ อ้าว ทำอะไรไม่ได้แล้ว เราก็เลยไม่อะไรกับท่านแหละ เพราะจวนเต็มที่แล้ว ท่านไปด้วยความเรียบร้อยทุกอย่าง สงบเรียบร้อยทุกอย่าง ท่านไปด้วยความเรียบร้อย

อายุท่านไม่ต่ำกว่า ๙๖ เรายิ่งกว่าจะเผาที่วัดอรุณฯ ที่มีเมรุมีอะไร ทำเลอะไร กว้างขวางมาก เจ้าคณะจังหวัดก็เลยดึงไปไว้วัดจันทร์เสีย เราก็ไม่ว่าอะไร ท่านชี้แจงเหตุผล ให้ทราบ เราไม่ได้ถามแหละ หรือท่านอาจจะได้ยินเราพูดบ้างก็ได้นะ ว่าวัดอรุณฯ มีมรมี่ เมรุอะไรกว้างขวางมากยิ่งขึ้นกว่าวัดจันทร์ วัดจันทร์ไม่ค่อยอะไรนัก เราก็มั่งนั้น เวลาเราไป เยี่ยมทีหลังก็พบกับเจ้าคุณนี่แหละ ท่านก็เลยพูดชี้แจงถึงเรื่องวัดจันทร์ให้ฟัง อะไรพร้อม อันนั้นพร้อม อันนี้พร้อม ท่านก็ว่าของท่านไป เหมือนหนึ่งว่าท่านจะทราบเรื่องของเรานั้น แลละ เพื่อแก้ข่าวที่เราว่าวัดทุ่งสว่าง เราก็งงเสีย ฟังไป ก็เป็นเรื่องของท่านจะทำ พอใจ ของท่านเอง เราไม่มีอะไรไปยุ่งท่านทำไม เรามีแต่คอยฟังเหตุผลเท่านั้นเอง

เมื่อวานไม่ทราบมันผิดอะไรไม่รู้นะ เมื่อคืนนี้ก็ถ่าย เราหาเหตุหาผลไม่ได้ เปื่อ อาหารมากเมื่อวาน วันนีลดลงนิดหน่อยเปื่ออาหาร ไม่ทราบฉนั้นอะไรผิด ผิดก็ผิดเถอะเรา ไม่มีอะไรกับมันแหละ เล่าให้ฟังเฉยๆ เราไม่ได้มีอารมณ์กับสิ่งเหล่านี้ะ มันจะเป็นอะไรๆ เราก้ไม่เคยมีอารมณ์กับมัน ก็ดูมันแสดงอาการอะไรเท่านั้นเอง เมื่อเราไม่มีอะไรกับมัน แล้วจะเป็นทุกข์อะไรกับมันวะ ทุกข์ก็ทุกข์ธาตุทุกข์ชั้นธ์เฉยๆ ทุกข์ใจไม่มีก็บอกไม่มี พูดให้ มันตรงเป็งเลยว่ ทุกข์ใจนี้ไม่มีตั้งแต่วันกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจ ตั้งแต่บัดนั้นทุกข์ ทางใจไม่เคยมีเลย มีแต่ธาตุแต่ชั้นธ์เจ็บนั้นปวดนี้เป็นธรรมดา ที่จะให้เข้าถึงใจนี้ไม่มีทาง มันประจักษ์อยู่ในหัวใจจะไปถามใคร

ธรรมของพระพุทธเจ้าท่านว่า สนฺทิกฺขุโลกิ จะเป็นผู้รู้เองเห็นเองในจิตใจ นี้ก็เป็น อย่างนั้นมา ไม่เคยมีทีจะเป็นทุกข์ทางใจ เรื่องธาตุเรื่องชั้นธ์มันก็เป็นของมัน การใช้สอย ชั้นธ์ ความคิดความปรุงเกี่ยวกับหน้าที่การงานประโยชน์แก่โลก ก็คิดไปธรรมดาเป็นเรื่อง ของชั้นธ์ทำงานไป จิตใจก็เป็นผู้รับผิดชอบเท่านั้น ที่จะให้ได้รับความทุกข์ความทรมานกับ สิ่งเหล่านี้ไม่มี นี่คือคุณค่าแห่งการปฏิบัติธรรมนั่นเองไม่ใช่อะไร เห็นประจักษ์อยู่ตลอด เวลากิเลสค่อยเบาลง ทุกข์ก็ค่อยเบาลงๆ เวลากิเลสหนาแน่นนี้ทุกข์เต็มตัว เวลาชำระกิเลส ตัวสร้างทุกข์เบาลงๆ ความทุกข์ก็เบาลงๆ เรื่อยๆ จนกระทั่งกิเลสหมดไปโดยสิ้นเชิง ความ ทุกข์ก็หมดไปโดยสิ้นเชิง ท่านจึงว่ากิเลสเป็นต้นเหตุสร้างกองทุกข์ มีมากมีน้อยสร้างตลอด หมดไปเสียไม่มีอะไรมาสร้าง ทุกข์ก็ไม่มี

นี่คุณค่าแห่งการปฏิบัติทางด้านจิตใจมันเห็นชัดเจนนะ เรื่องของทางโลกไปทั่วโลก ดินแดนมันก็แบบเดียวกัน ไม่มีใครยิ่งใครหย่อนกว่ากัน ใครจะว่าบ้านไหนเมืองใดเจริญก็ ว่าแต่ปากเฉยๆ เจริญก็ถือเอาด้านวัตถุเป็นเครื่องหลอกของใจให้เป็นบ้าไปเท่านั้นเอง ว่า บ้านนั้นเจริญ บ้านนี้เจริญ เมืองนั้นเมืองนี้เจริญ มันเจริญแต่สิ่งก่อสร้างต่างๆ หรุหระฟ้า

หลอกหลอกตาคนหลงด้วยกัน ก็เป็นบ้าไปด้วยกัน แล้วก็ตื่นอันนั้นว่าเจริญ แต่ความสุขไม่มีนะ เป็นบ้าอยู่กับข้างนอก ใจไม่เป็นตัวของตัว เอาสิ่งเหล่านั้นมาเป็นตัวเป็นของตัว เป็นเครื่องประดับตัว เพราะฉะนั้นใครมั่งมีศรีสุข ไปไหนจึงเป็นผู้มีหน้ามีตาสง่าผ่าเผย คือเอาข้างนอกมาประดับ ไม่ได้เอาธรรมประดับในหัวใจเหมือนผู้ปฏิบัติธรรม

โลกต้องอาศัยสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องประดับ อยู่ได้ด้วยสิ่งเหล่านี้ ไม่มีสิ่งเหล่านี้ให้ยาวห่อ เป็นทุกข์ทางใจอีกด้วย ถ้ามีอันนี้แล้วก็สุขอันหนึ่ง แต่เป็นทุกข์อีกทางหนึ่ง ให้ทุกข์ออกจากใจไม่ยอมละ มันต้องมีของมัน เราจึงสอนแล้วสอนเล่า เรื่องความสุขนี้หาที่ไหนก็ไม่เจอ ถ้าหาทางด้านจิตตภาวนาตามทางของพระพุทธเจ้าแล้วเจอ ไม่มากก็น้อย อย่างน้อยก็ได้ความสงบเย็น และยับยั้งตัวเองได้ ไม่ผาดโผนโจนทะยานจนเกินไป การผาดโผนนั้นเป็นเรื่องของกิเลส เครื่องจุกจุกเอาไว้นั้นเป็นเรื่องของธรรม พอยับยั้งตัวเองได้บ้าง หักห้ามตัวเองได้ ความทุกข์ก็ไม่รุนแรง ถ้ามีธรรมยับยั้งเอาไว้แล้วความทุกข์ก็ไม่ค่อยรุนแรง

พยายามฝึกอบรมใจนะ ภายนอกใครก็ติดก็ตื่นด้วยกัน ไม่ทราบว่ามีแบบไหนๆ จะเป็นจะตายด้วยกันแล้วสอนกันหาอะไร ภายนอกต่างคนต่างตื่นอยู่แล้ว กิเลสมันฝึกให้เป็นขนาดนั้น ให้เป็นเหมือนกันหมด ความอึดพอไม่มีในกิเลส เพราะฉะนั้นถึงเราจะหาความสุขหาที่ปลงใจหาไม่ได้นะ ทั่วแดนโลกธาตุหาไม่เจอกันทั้งนั้น เต็มโลกนี้พูดได้อย่างชัดเจนเลย ไม่มีใครหาความสุขได้ ต่างคนต่างตื่นหาความสุขทั่วโลกดินแดน แล้วต่างคนก็ว่าบ้านนั้นเจริญ เมืองนี้เจริญ อะไรเจริญ ผลิตอะไรขึ้นมาใช้ว่าเจริญๆ มันเจริญอะไร ก็กิเลสพาทำ กิเลสพาดิน จะเอาความสุขมาจากไหน ถ้าธรรมพาดินมี ดินหนักเท่าไรยิ่งพืด กิเลสหนักเข้า ความทุกข์ก็ยิ่งเบาลงไป

ทีนี้เวลาปลงได้ก็มาปลงที่ใจ มันเริ่มได้จุดตั้งแต่จิตสงบ จิตเป็นสมาธิ นี่เริ่มเป็นตัวของตัวเองขึ้นมา ข้างนอกก็รู้ ข้างในก็รู้ เริ่มรู้ แต่ก่อนไม่รู้ ไปรู้แต่ข้างนอก เอาข้างนอกมาเป็นใหญ่เป็นโตไปเสียหมด จิตเลยหมอบอยู่กับสิ่งทั้งหลายด้วยอารมณ์ของจิตไปยึดไปเกาะ แล้วก็มาทับหัวใจเจ้าของนั้นแหละ ทีนี้เวลาฝึกฝนอบรมจิตใจมากเข้าๆ ความสงบของใจค่อยรวมตัวเข้ามาๆ ด้วยอำนาจแห่งธรรม ก็ค่อยมีจุดมีตอนละ ถ้าเป็นแม่น้ำก็มีเกาะ มีจุดมีตอนเป็นที่พักผ่อน ถ้าเป็นทุ่งกว้างๆ ก็มีร่มไม้เป็นที่พักอาศัย นี่ละผู้อบรมจิตใจเป็นอย่างนั้น แล้วอบรมจิตใจมีความสงบเท่าไร เย็นเท่าไร ก็ยังเป็นเกาะเป็นตอนแน่นหนา มันคง เรื่องภายนอกจิตค่อยปล่อยกังวลเข้ามาๆ แล้วก็มารวมอยู่ที่จิตดวงเดียวเป็น

ความสุขความสบาย ความสงบเย็นใจ แล้วค่อยเป็นตัวของตัวเองขึ้นมา นี่เรียกว่าหาความสุขเริ่มเจอแล้ว

หาได้มากเท่าไรๆ ข้างนอกไม่ต้องบอก ที่มันเที่ยวแบกอยู่รอบจักรวาลมันปล่อยเข้ามาเองเพราะสู้มันไม่ได้ ความสุขสู้มันไม่ได้ หามาแต่วันเกิดไม่เคยเจอ พอเจอนี้บีบจับปั๊บ ด้วยเหตุนี้เองที่เราเคยพูดว่า จิตเสื่อมนี้เหมเหมือนตกรกทั้งเป็น คือไม่มีที่ปลงเลย เป็นพินเป็นไฟอยู่ภายในใจ ร้ายยิ่งกว่าคนที่เขาไม่เคยเป็นสมาธิ ไม่เคยสงบเสียอีกนะ ร้ายกว่าจริงๆ พอพิตกันได้ ตั้งได้คราวหลังนี่จึงเอาหมัดตายให้กันเลย มันเข็ดขนาดนั้นละ ตั้งขึ้นได้แล้วถ้าจิตเราเสื่อมคราวนี้เราต้องตาย ดูว่าจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้แน่ เพราะจิตมันเด็ดของมันจริงๆ มันเด็ด ทางผิดมันก็เด็ดได้อย่างที่ว่าแต่ทางถูก มันเด็ดได้ทั้งผิดทั้งถูก

ถ้าจิตของเราเสื่อมคราวนี้เราต้องตาย เราไม่กล้าที่จะทนทุกข์ทรมานต่อไปอีกแล้ว ดั่งที่เคยเป็นมาจากจิตเสื่อม เพราะฉะนั้นจึงเน้นหนัก พัดกัน โอ้ย นักโทษเอาโซ่มัดคอเลย ไม่ได้ล่ามโซ่นะ มัดคอเลย นี่ก็เหมือนกันเอาธรรมเอาธรรมมัดคอความเสื่อมไม่ให้มันเสื่อมได้เลย จนกระทั่งตั้งขึ้นได้ๆ จากนั้นก็นั่งตลอดรุ่ง เร่งใหญ่เลยเที่ยวเพราะเคียดแค้น นี่ละมันไม่เสื่อมเลยขึ้นถึงขั้นนั่งตลอดรุ่งได้ เห็นความอัศจรรย์ในจิตใจทุกคืนๆ ที่นั่งตลอดรุ่งได้ ถึงแดนอัศจรรย์ทุกคืน มันก็ยิ่งเร่งของมัน เพราะฉะนั้นถึงว่ากันแต่ไม่มี ความหมาย ถ้ากิเลสไม่แตกไม่ถอย ยังจะนั่งอีก ก็เลยพ่อแม่ครูจารย์มารั้งเอาไว้ ท่านกระตุกใหญ่โต เราไม่ลืม กระตุกเรื่องจิตเรื่องกิเลส เหล่านี้ไม่มีใครสอนอย่างนั้น

พอท่านกระตุกเรื่องฝึกม้านั้น มันก็เข้ากันได้กับเราฝึกตัวเอง แต่เขาฝึกม้า พอม้า ค่อยลดพยศลงการฝึกทรมานเขาลดลงๆ ท่านอธิบายให้ฟัง ที่นี้เราไม่เป็นอย่างนั้น ม้าตัว อยู่ข้างในความคึกคะนองของมันลดลงๆ ทางนี้ยิ่งหนัก ทรมานยิ่งหนักเข้าไป ท่านขนาบเอาซี แต่ก็ลงท่านทันทีนะ พอท่านกระหนาบเอาวันนั้นแล้วตั้งแต่นั้นมาไม่เคยนั่งตลอดรุ่งอีก ถ้าหากท่านไม่เอาใหญ่วันนั้นมันยังจะเอาอีก คิดดูซิกันแตก กันแตกไม่สำคัญถ้ากิเลส ไม่แตกไม่ถอย นู่นนะมันจะเอากิเลสให้แตก เจ้าของจะตายมันไม่ได้ว่า

พูดถึงเรื่องจิตมันได้หลักได้เกณฑ์ๆ มาเป็นลำดับลำดับ ข้างนอกหดเข้ามา ที่มันไป ยึดไปอะไรมันเป็นเองนะ คืออันนี้เป็นเครื่องดึงดูด ความสุขอันนี้ดึงดูด ความกังวลเบา ลงๆ ไม่ยุ่งกับอะไร ที่นี้คอยดูตั้งแต่จิตที่มันจะสร้างเหตุขึ้นมา ส่วนภายนอกไปจากสร้าง เหตุ จิตไปคิดโน้นคิดนี้ มารู้อันตอของความคิดมันก็ไม่ออกไป เราก็หายกังวลๆ จิตเข้าไป จนกระทั่งดีดเลยเที่ยว พอเวลาความสุขความแปลกประหลาดอัศจรรย์เต็มหัวใจแล้ว เลยไม่รู้จักวันจักคืน การประกอบความพากเพียรเป็นความเพียรอัตโนมัติไปเลยเที่ยว ความ

เพียรก็เป็นอัตโนมัตติ สติปัญญาเป็นอัตโนมัตติตลอดๆ จนกระทั่งก้าวข้ามหาสติมหาปัญญา หมุนตัวเลยนะนั่น

เวลาได้เห็นโทษของวัฏจักรมันเห็นขนาดนั้น ไม่ได้หลับได้นอน กลางคืนฟาดตลอด รุ่งๆ มันไม่ยอมหลับ ชัดกับกิเลสตลอด กลางวิากลางวันอีกที่ควรจะพักผ่อน มันก็ไม่ยอมพักผ่อนอีก มันยังจะหมุนกันตลอด มันจะตายแล้วนะ นั่นละเวลามันเห็นโทษของการเกิดตาย ความทุกข์ความทรมานทั้งหลายอยู่กับการเกิดการตาย เวลาเห็นโทษมันเห็นขนาดนั้น เต็มหัวใจ ที่นี้เห็นคุณก็อีกแหละเท่ากัน เห็นคุณ เห็นคุณในการที่จะหลุดพ้นไปเสียจากกองทุกข์เหล่านี้ เห็นคุณของธรรม มันก็ยิ่งดีดีๆ กิเลสก็ละเอียดลงไปๆ บางทีจนเจ็บไปหมด

อันนี้พูดตามที่เราดำเนินมา แต่ไม่ใช่เป็นความสำคัญจริงๆ นะ เวลาพิจารณาตรงไหนมันก็เจ็บไม่มีอะไรเหลือเลย มีแต่ธรรมสง่างามอยู่ตลอด เรื่องกิเลสตัวไหนที่จะยับเยิบขึ้นมาให้เห็น ค่อยเชยที่ไหนก็เจ็บๆ มันไม่ใช่เป็นความสำคัญ ลักษณะนี้ไม่ใช่มันเป็นพระอรหันต์น้อยแล้วหรือ ว่าให้เจ้าของ แต่ไม่ได้ตายใจนะ ว่าเฉยๆ ค้นหากิเลสตัวไหนมันก็ไม่มีๆ คือมันละเอียดมาก มันไม่กล้าโผล่ โผล่ขึ้นมาขาดสะบั้นเลย นี่ละธรรมอัตโนมัตติฆ่ากิเลส ฆ่าอัตโนมัตติอย่างนี้ เหมือนกิเลสทำลายสัตว์โลกเป็นอัตโนมัตติของมัน ตื่นขึ้นมาคิดแล้วเรื่องกิเลสวันยังค่ำกระทั่งนอนหลับ ระวังกันด้วยการหลับนอน ถ้าไม่มีการหลับนอนตายง่ายที่เดียวมนุษย์เรา

อันนี้เวลามันจะเป็นจะตายจริงๆ ก็มาระวังด้วยการหลับการนอนเสีย นี่เป็นอัตโนมัตติ กิเลสมันหมุนของมันอย่างนี้ตลอด ไม่ว่าจะจิตดวงใดเหมือนกันหมด ที่นี้เวลามาปฏิบัติธรรม ที่ว่าจิตดวงไหนเหมือนกันหมดคือเขาไม่ได้ปฏิบัติธรรม แต่นี่ปฏิบัติธรรมซิ เวลาสั่งสมธรรมขึ้นจนกระทั่งธรรมมีกำลัง มีกำลังจนกระทั่งถึงกิเลสโผล่มาไม่ได้ กำลังของธรรมนี้เป็นอัตโนมัตติ สติก็เป็นอัตโนมัตติ ปัญญาเป็นอัตโนมัตติ ความเพียรหมุนตลอดเป็นอัตโนมัตติเหมือนกัน จนกระทั่งถึงบางที หือ นี่ไม่ใช่มันเป็นพระอรหันต์น้อยๆ แล้วหรือ หากยังไม่สำคัญตนแหละ ค้นที่ไหนมันก็ไม่เจอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ

นี่เราพูดถึงเรื่องธรรมเป็นอัตโนมัตติ ถึงขั้นธรรมเป็นอัตโนมัตติเหมือนกันกับกิเลสเป็นอัตโนมัตติ ไม่งั้นฆ่ากันไม่ได้ เมื่อได้ธรรมแล้วมันก็มีเครื่องเทียบกัน เวลากิเลสเป็นอัตโนมัตติใครไปรู้ในโลกอันนี้ กิเลสเป็นอัตโนมัตติสร้างทุกข์ขึ้นในหัวใจของสัตว์ ไม่มีใครรู้ นะ เวลาปฏิบัติธรรม ธรรมเป็นอัตโนมัตติ จนกระทั่งฆ่ากิเลสขาดสะบั้น ตามรู้หมดเลย อ้อ ในวิภูวนันท์กิเลสเป็นอัตโนมัตติ สร้างวัฏจักรให้สัตว์โลกทั้งหลายวิภูวนันท์นี้เรื่องธรรมวิภูฏจักรมีกำลังแล้ว ธรรมก็หมุนกลับๆ ตลอดเวลา จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นไปหมดไม่มีอะไร

เหลือเลยถึงจะยุติ เรียกว่าธรรมเป็นอัตโนมัติ ฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ จนกระทั่งกิเลสขาดไปหมดแล้วก็ระงับเอง ไม่มีใครบอกใครบังคับ

สติปัญญาที่หมุนตัวๆ นั้นพอกิเลสขาดไปเท่านั้นหมุนหาอะไร แน่ มั่นก็ระงับเอง ความพากความเพียรเพียรหาอะไร มันรู้เองอยู่ในนั้นแหละ นี่เราแยกมาพูดเฉยๆ ระงับลงไปด้วยกันหมด ขำศึกของวิภูจักรได้สิ้นสุดลงไปแล้วในขณะนี้มันก็ทราบชัด ขำศึกของวิภูจักร การเกิดตายๆ มากี่ก็ปกี่กัลป์มาประมวลลงได้ในจุดนี้ ขาดสะบั้นหมดแล้ว แต่นี่ต่อไปจะไม่เกิดอีกแล้ว จิตสิ้นสุดเรื่องทุกอย่าง นี่คือการปฏิบัติธรรม จะไม่ได้แบบนี้ก็ตาม ธรรมเป็นเครื่องบำรุงรักษาเราให้มีความสงบร่มเย็นมีอยู่ตลอด ขอให้บำเพ็ญ แต่ถ้าไม่มีเราจะหวังเอาความสุขตั้งโลกทั้งหลายหวัง เขาหวังเราก็หวัง เขาทุกข์เราก็กู้ทุกข์ แต่ไม่สมหวังด้วยกันนั้นแหละ ถ้ามีธรรมแล้วสมหวัง ไม่มากก็น้อยเป็นลำดับลำดับไป

เราจนจะตายแล้วก็ยังเปิดออกมาให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เพราะเราไม่มีอะไรกับโลก ใครจะมาตำหนิตีเดียณฟ้องร้องอะไรๆ เราก็ไม่มี มีแต่สลดสังเวชกับมันแสดงฤทธิ์ของมันกิเลสเท่านั้นเอง เราไม่มีอะไร อยากฟังก็ฟัง ไม่อยากฟังก็เฉยเสีย ไม่ใช่เรื่องของเรา มันเรื่องของเขา อย่างที่เขาฆ่ามาว่าหลวงตาบวชอยู่ในป่าแล้วอวดอุตริมนุสธรรม ว่าตัวเป็นพระอรหันต์ มันหยาบขนาดไหนมันก็เห็นชัดเจนคนที่มาว่า เราเป็นอย่างไรกับที่เขาว่า พูดให้ชัดจะแจ้งเลย มันจำครอบโลกธาตุอยู่นี่เอาอะไรมาอวดอุตริ ของจริงแท้ๆ เอามาสอนโลก พระพุทธเจ้าเอามาของจริงมาสอนโลก สาวกทั้งหลายเอามาของจริงมาสอนโลก เราก็ปฏิบัติธรรม รู้ธรรมอย่างเดียวกัน เอาของจริงอย่างเดียวกันมาสอนโลก แล้วอวดอุตริมนุสธรรมที่ไหนด

ใครจะว่าจะฟ้องอะไรก็ตาม มันไม่สะทกสะท้าน มันจำอยู่แน่น เข้าใจไหมละ นี่เหรอเป็นปาราชิกนะ อวดอุตริมนุสธรรมนี่เหรอเป็นปาราชิก ปาราชิกอย่างเรานี้เป็นเท่าไรยิ่งดีเอ้า ทำให้ดีนะ ปาราชิกอย่างนี้เราเอาตัวของเรายันเลย ปาราชิกอย่างนี้ให้เขาฟ้องกันไปทั้งโลกธาตุวิภูจักรนี้ ให้มันฟ้องมา ปาราชิกของเราเหยียบหัวมันไปเรื่อยเข้าใจไหม ปาราชิกไม่มีโทษ ปาราชิกไม่มีภัย ปาราชิกเหนือสมมุติ เขาว่าอะไรก็ให้ว่าไปซิ นี่เราเอามาเทียบกัน อย่างเขาว่าเขาตู่เราก็กู้ฟังดู เหมือนหมาเห่าภูเขานั้นแหละ เห่าว้อกๆ ภูเขาก็ก็นิ่งเฉย เหมือนหมาเห่าฟ้า ธรรมชาตินั้นไม่เข้าออกกับใครเลย

ที่ว่าเราเรียกร้อยอย่างนี้ก็เหมือนกัน คือมีตั้งแต่เรื่องหนักๆ ที่สร้างใส่ตัวเอง เพื่อให้ประชาชนเขาเชื่อถือแล้วจะได้ฆ่าหลวงตาบวชเสีย เอาหลวงตาบวชเสียจากความเคารพ

นับถือ เขาไม่เคารพนับถือแล้ว ทางมหาภิกษุก็เข้ามาเหยียบได้ง่ายๆ ความหมายว่าฉันเหมือนอย่างว่าเรานี้เป็นก้างขวางคอเขาอยู่ เขาก็จะพยายามตีตรงนี้ พอตีตรงนี้ขาดลงแล้ว เขาก็เหยียบไปเลย คนทั้งประเทศไม่มีความหมาย เขาวางฉัน มันสำคัญอยู่ตัวนี้แหละ ถ้าว่าขวางก็ตัวนี้ขวาง ถ้าว่าก้างขวางคอก็ตัวนี้เป็นก้างขวางคอ ไม้ค้ำคางก็ตัวนี้แหละ ไม้ค้ำคางวางี่เลยนะ ฆ่าตัวนี้ไปแล้วใครจะไม่มาทำลายอะไรๆ ได้ แล้วกลืนได้สบาย เพราะฉะนั้นมันถึงโจมตีทุกแบบ เข้าใจไหม

ว่าเรี่ยไรไม่ได้รับอนุญาต ผิดพระวินัยด้วย ผิดกฎหมายอาญาด้วย ไม่ใช่เล่นๆ ว่าหลงตาบัวเทียวเรี่ยไรไม่ถูกตามพระวินัย พระวินัยท่านว่ายังไง ถ้ามันเรียนพระวินัยมันก็รู้พระวินัย มันว่าอย่างนั้นเราก็รู้แล้วพระวินัยเรามีใช้ไหมล่ะ แน่ะ เราเรี่ยไรอะไร ถ้าว่าเรี่ยไรเรี่ยไรเพื่อตัวเองปรับอาบัติ นั่น ถ้าเพื่อส่วนรวมไม่ปรับ นี่อันหนึ่ง ยังมีอีกแง่ที่สาม เราเรี่ยไรใครที่ไหน แม้ส่วนรวมเราก็ไม่เคยเรี่ยไรพูดตามหลัก บ้านเมืองเราจะล่มจะจม ต่างคนต่างรับผิดชอบในบ้านเมืองของตน แล้วจะจมไปทั้งประเทศ มันก็ต้องมีผู้ประกาศออกมา ให้เห็นโทษของความทุกข์ความจน ความที่จะล่มจมลงทะเลหลวง เราประกาศออกมา นี่บ้านเมืองเราเป็นอย่างนี้ๆ จะทำยังไง จะช่วยกันวิธีไหน ก็ประกาศออกทั่วโลก ดินแดน ไปเรี่ยไรใครใช้ไหมล่ะ

เพราะต่างคนต่างรับผิดชอบในชาติของตน ก็ประกาศให้รู้ ให้ต่างคนต่างชวนชวยวิธีใดที่จะยกชาติขึ้นได้ เอานะ จากนั้นเราเป็นหัวหน้าในการอุ้มชาติ เอ้าฟาดกันทั้งประเทศไทย แล้วเราไปเรี่ยไรใคร ใช้ไหม ก็ประกาศให้ทราบทั้งประเทศในนามของคนไทยของเราที่เป็นเจ้าของของชาติ ก็ประกาศให้ทราบทั่วถึงกัน แล้วไปเรี่ยไรที่ไหน แน่ะถ้าแยกไปอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่อีก แล้วชนของขึ้นมาจากการประกาศนี้ ทองคำก็ ๑๐ ตันกว่า ดอลลาร์ก็ ๑๐ ล้านกว่า เงินสดนี้ออกทั่วประเทศ เป็นยังไง เป็นโทษหรือเป็นคุณฟังซินะ มันยังหลับตามาพูดได้ ผู้มีหน้า-มันหน้าขนาดนี้ละ เราสลดสังเวชในคำพูดเหล่านี้มากยิ่งขึ้นกว่าเราจะมาคิดถึงเรื่องของเรา เรื่องของเราเราไม่คิดแล้วละ เพราะการดำเนินนี้เราดำเนินด้วยอรรถด้วยธรรม หลักพระวินัยหลักธรรมแนบข้างไป ดำเนินไปตรงกลาง เราจะไม่ให้ผิดทั้งธรรมและพระวินัย นำพี่น้องทั้งหลายมาจนกระทั่งถึงวันยุติ ผ่านมาแล้ววันที่ ๑๒ เมษา เราก็ไม่เคยตำหนิติเตียนตนว่าเราพาพี่น้องทั้งหลายดำเนินผิดทางไปตรงไหน ไม่เคย ถ้าว่าธรรมก็ไม่เห็นมีผิดตรงไหน พระวินัยเราก็รักษาวินัยอยู่แล้ว ผิดตรงไหนเรารู้ทันที

อย่างที่ว่าเรี่ยไร วินัยเรามีอยู่แล้ว เรี่ยไรเพื่อตัวเองปรับอาบัติ เรี่ยไรเพื่อส่วนรวมไม่ปรับ อันนี้ที่ว่าเรี่ยไรไม่ได้ไปเรี่ยไรใช้ไหม เราประกาศก้องด้วยนะ ของคนไทยเราซึ่งเป็น

เจ้าของของชาติไทยเราให้รู้ตัว เวลานี้บ้านเมืองของเราจะจม เอา ฟิตขึ้น ๆ ก็เท่านั้น แล้วเรียอะไรอะไร มันน่าขบขันเอามากนะ พวกนี้เกิดมาดูจะไม่มีธรรมติดใจเลยนะ จะมีตั้งแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้ตลอดเวลา อย่างที่มาว่าให้เรา แทนที่จะได้ความดีความงามไม่ได้นะ มีแต่ไฟเผาหัวอก ไอ้เราที่ถูกโจมตีนี้แทนที่ไฟจะมาเผาเพราะเขามาจุดเรานี้ เราไม่เห็นมีอะไรนะ

พี่น้องทั้งหลายให้ทราบเสีย ให้พากันตั้งเนื้อตั้งตัว ให้ตื่นตัวทุกคน เวลานี้พวกจอมปลอม พวกมหากัณฑ์เข้าแทรกทุกแห่งทุกหนเป็นตาสับประรด ออกมาใต้ดินก็มา ออกมาเหนือดินก็มา มีแต่เรื่องตมตุ่น เรื่องหลอกเรื่องลวงให้เขาเชื่อ แล้วจะได้มาเป็นเครื่องมือของตัวเอง เขี่ยบย่ำทำลายชาติของตัวเอง เข้าใจไหม คนโง่เชื่อนะที่เขาโฆษณาบ้าง ๆ ด้วยความจอมปลอมร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ นั้นแหละ แต่คนที่มันโง่เขลาเชื่อ ๆ ซ่า ๆ มันจะไปติดเบ็ดเขาเกาะปากนะ ไม่จริงมันก็บอกว่าจริง หลอกล่ออย่างที่ว่าหลวงตาบัวเป็นปาราชิก หลวงตาบัวเรียไรเงิน พิจารณาซิท่านทั้งหลาย บางคนมันก็จะคิดไปได้หลวงตาบัวเป็นจริง ๆ นี่เสียไปแล้ว เป็นเครื่องมือของเขาแล้วใช้ไหมล่ะ เพียงเท่านั้นก็พอทราบได้ เวลานี้มีอยู่ทุกหย่อมหญ้า

ท่านทั้งหลายอย่าอนใจ นี่เป็นภาษาธรรม เราไม่ได้เป็นภาษาหลอกลวงดั่งที่มันมา หลอกลวงโลกอยู่เวลานี้ เราพูดอย่างตรงไปตรงมา ให้พากันฟังให้ดี เรานำพี่น้องทั้งหลายจนพี่น้องขึ้นมาเป็นความสงบร่มเย็น เรานำโดยธรรม พูดโดยธรรม สอนโดยธรรม ไม่มีอะไรผิด นี่ก็สอนโดยธรรม ไม่มีอะไรผิด พากันนำไปคิดนะ อย่าหัดหัวอยู่ในกระดอง เดี่ยวเขาจะตีกระดองแตกไปหมด เราจวนจะตายแล้วเราเตือนไว้ ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไร เราตายแล้วถึงมาเชื่อทีหลังเราไม่เล่นด้วย เชื่อเดี๋ยวนี้เอาเดี๋ยวนี้ซิ พระพุทธเจ้าตายแล้วจึงมาบำเพ็ญสำเร็จอรหันต์ มันฟังได้หรือ เอาซิพระพุทธเจ้าสอนว่ายังไง เอาตรงนั้นซิ พระสาวกทั้งหลายเป็นพระสาวกอรหันต์ พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ นั้นผู้เอาตามพระพุทธเจ้าก็เป็นอย่างนั้น

เสียนนามเต็มประเทศไทยเราเวลานี้ ให้พากันต่างคนต่างตั้งอกตั้งใจ บอกตรง ๆ ว่าอย่าเชื่อ เพราะจอมปลอมทั้งหมด เราได้ตรวจดูแล้วทุกสิ่งทุกอย่างสำนวนที่ออกมา มีแต่สำนวนหลอกลวงโลกทั้งนั้น ไม่ได้เอาของจริงอะไรมาสอนโลกเลยนะ มีแต่หลอกลวงโลกเพื่อจะกว้านเอาโลกมาเป็นเครื่องมือแล้วกลืนโลกได้ง่าย เขี่ยบชาติไทย ศาสนาไทยให้จมลงได้ง่ายดาย ทีนี้มันจะเอาอะไรมาแทนฟังซินะ จมูกโด่ง ๆ เอง ๆ นั้นตัวนายใหญ่มัน มันก็มาเขี่ยบหัวเรา จมูกโด่ง ๆ เอง ๆ มาเขี่ยบหัวมัน แล้วชาติไทยเราก็จม จำเอานะ พวกนี้พยายามจะทำลายชาติไทยทั้งชาติ ศาสนาทั้งหมด เฉพาะอย่างยิ่งผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติ

ชอบ เครื่องครัดในธรรมวินัย คือพระกรรมฐาน จะเอาให้หลงไปเลย ถ้าพวกนี้หมดไปแล้ว ศาสนาไม่ต้องบอก หมดเอง เวลานี้พวกนี้ต้านทานเอาไว้ เข้าใจหรือ พวกนี้จำเอาทุกคนนะ

นี่มันเป็นเจตนาดีใหม่ เพื่อจะทำลายชาติ ทำลายศาสนาของพี่น้องชาวไทยเรา ที่รัก ที่เทิดทูนสุดหัวใจมาตั้งแต่อันแต่ออก แล้วจะให้พวกนี้มาเหยียบย่ำให้จมลงในทะเลต่อหน้าต่อตา ทั้งชาติทั้งศาสนานี้เป็นไปได้หรือหัวใจคน อย่างเขาเอาพ่อกับแม่ไปประหารชีวิตต่อหน้าเรานี้เป็นไปได้ไหม เราจะนั่งดูพ่อกับแม่ที่เขาเอาดาบประหารชีวิตต่อหน้าเรานี้ เราเป็นลูกเข้าใจไหมละ นี่พ่อ นี่แม่ เราเป็นลูก นี่ชาติ นี่ศาสนา เขาเอามืดตัดคอพ่อตัดคอแม่ เราอยู่เฉยๆ ไม่ได้ เข้าใจหรือ พูดยกขึ้นมาเป็นภาพพจน์ ถ้าเป็นหลวงตาบัวแล้ว โย้ย คอขาดเลยที่เดียวละ ยังไม่ถึงพ่อถึงแม่เราละ คอมันขาดก่อน คอมันไม่ขาดคอเราขาดก่อนเลย คอพ่อคอแม่จะต้องให้ยังเหลือ นุ่นฟังซิ คอเราไม่มีเสียตายเลย เอาเลยเทียว คอมันไม่ขาดคอเราขาดทันที ที่จะให้มองดูตาปริบๆ เขาฟันคอพ่อฟันคอแม่ขาดนี้เป็นไปได้

เอา ท่านทั้งหลายเทียบซินะ พ่อกับแม่คืออะไร เวลานี้เป็นยังไง เขากำลังจะเอาดาบมาฟัน เอาอะไรมาฟัน เล่ห์เหลี่ยมของดาบมันร้อยล้านพันคม มันมาหลายเล่ห์หลายเหลี่ยม มีแต่เล่ห์เหลี่ยมที่จะตัดคอของชาติของศาสนาเรา ที่รักสงวนเทิดทูนเต็มหัวใจนั้นแหละ ให้ขาดสะบั้นลงไป ท่านทั้งหลายพอใจให้เขาทำหรือ ไม่พอใจอย่าเชื่อนะ เชื่อเป็นจมน มีเท่านั้นแหละ เพราะกลเหล่านี้เป็นกลหลอกลวงทั้งหมด บอกตรงๆ ตั้งแต่เริ่มแรกที่พระออกไปชำระกัน ชำระสิ่งสกปรก สิ่งเลวร้ายทั้งหลายที่จะมาทำลายชาติทำลายศาสนานั่นเอง ที่ไปชำระกัน อันนี้ออกทุกแห่งทุกหนก็เป็นแบบเดียวกัน ให้จำเอานะ จำแล้วยัง อยู่ในศาลานี้ได้ยินไหม เหนอ จำให้ตื่นทุกคน โห มันทุเรศเอาเหลือเกิน เอาละวันนี้เท่านี้พอ

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th